

## UZASADNIENIE

Skazany A. P. złożył wniosek, w którym domagał się wydania wyroku łącznego w zakresie mającym obejmować skazania wyrokami jednostkowymi Sądu Rejonowego w Zawierciu w sprawach o sygn. akt II K 107/07, VI K 668/12, II K 668/12, II K 509/13, II K 578/14, II K 676/13.

Sąd Rejonowy w Zawierciu, orzekając w sprawie sygn. akt II K 736/15, objął postępowaniem o wydanie wyroku łącznego prawomocne wyroki tego Sądu, którymi A. P. został skazany:

I. dnia 9 marca 2000 roku, sygn. akt II K 109/00 za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. popełnione w dniu 25 listopada 1999 roku na karę grzywny 70 stawek po 10 złotych;

II. dnia 15 maja 2003 roku, sygn. akt II K 858/02 za: - przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. popełnione w dniu 12 września 2002 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, - przestępstwo z art. 224 § 2 i 3 k.k. popełnione w dniu 12 września 2002 roku na karę jednego roku pozbawienia wolności; które to kary połączono i wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby, orzeczono karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł – postanowieniem Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 6 grudnia 2005 roku zarządzone wykonanie kary pozbawienia wolności;

III. dnia 13 kwietnia 2005 roku, sygn. akt VII K 1183/04 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 16 października 2004 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat tytułem próby, orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres lat 3, zaliczając na poczet tego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy w okresie od dnia 16 października 2004 roku, orzeczono świadczenie pieniężne – postanowieniem Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 5 grudnia 2006 roku zarządzone wykonanie kary pozbawienia wolności;

IV. dnia 20 czerwca 2005 roku, sygn. akt VII K 392/05 za czyn z art. 157 § 1 k.k. popełniony w dniu 9 stycznia 2005 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres lat 2 tytułem próby, zasądzono powództwo cywilne – postanowieniem Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 5 grudnia 2006 roku zarządzone wykonanie kary pozbawienia wolności;

V. dnia 6 lipca 2005 roku, sygn. akt VII K 365/05 za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu 8 lutego 2005 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby, oddając pod dozór kuratora, orzeczono karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 zł – postanowieniem Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 5 grudnia 2006 roku zarządzone wykonanie kary pozbawienia wolności;

VI. dnia 29 czerwca 2006 roku, sygn. akt VII K 310/06 za czyn z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dniu 25 lutego 2006 roku na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres lat 6;

VII. dnia 3 kwietnia 2007 roku, sygn. akt VII K 606/06 za czyn z art. 278 § 1 popełniony w dniu 12 maja 2006 roku na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. wyrokiem łącznym z dnia 7 maja 2007 roku, sygn. akt VII K 1183/04, VII K 392/05, VII K 365/05 i wymierzający karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz wyroki w sprawach sygn. akt VII K 310/06 i VII K 606/06 i wymierzający karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności;

IX. dnia 1 grudnia 2011 roku, sygn. akt VI K 308/11 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione w dniu 1 lutego 2011 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 3 lat tytułem

próby, grzywnę w wysokości 80 stawek po 10 złotych każda stawka, postanowieniem z dnia 10 stycznia 2013 roku, sygn. akt VII Ko 3141/12 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

X. dnia 15 lutego 2012 roku, sygn. akt VI K 585/11 za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. popełnione w dniu 7 maja 2011 roku na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono 10 lat zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, z zaliczeniem zatrzymania w dniu 15 sierpnia 2011 roku;

XI. dnia 25 czerwca 2012 roku, sygn. akt VI K 234/12 za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. popełnione od 1 stycznia 2010 roku do 22 września 2010 roku, od 22 grudnia 2010 roku do 15 maja 2011 roku, od 2 września 2011 roku do 7 lutego 2012 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 3 lat tytułem próby, oddano pod dozór kuratora, obowiązek łóżenia na rzecz małoletniego dziecka oraz obowiązek powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;

XII. dnia 16 maja 2012 roku, sygn. akt VI K 886/11 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione 18 września 2011 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. dnia 5 czerwca 2012 roku, sygn. akt VI K 206/12 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione 6 lutego 2012 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczono okres pozbawienia wolności w dniu 6 i 7 lutego 2012 roku;

XIV. dnia 8 stycznia 2013 roku, sygn. akt VI K 668/12 za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. popełnione 25 maja 2012 roku na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

XV. dnia 10 stycznia 2013 roku, sygn. akt VI K 186/12 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. art. 64 § 1 k.k. popełnione 12 grudnia 2011 roku na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat, w którym to okresie oddano skazanego pod dozór kuratora;

XVI. wyrokiem łącznym z dnia 1 października 2013 rok, sygn. akt II K 509/13 łączącym: - wyroki wydane w sprawach sygn. akt VI K 308/11 i VI K 585/11 i wymierzającym karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;- wyroki wydane w sprawach sygn. akt VI K 886/11 i VI K 206/12 i wymierzającym karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności;

XVII. dnia 1 sierpnia 2014 roku, sygn. akt II K 578/14 za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. popełnione od 1 października 2012 roku do 20 lutego 2014 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym z dnia 17 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Zawierciu orzekł: 1) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone za poszczególne przestępstwa wyrokami Sądu Rejonowego w Zawierciu: z dnia 1 grudnia 2011 roku w sprawie sygn. akt VI K 308/11, z dnia 15 lutego 2012 roku w sprawie sygn. akt VI K 585/11 i z dnia 16 maja 2012 roku, w sprawie sygn. akt VI K 886/11 i wymierza skazanemu A. P. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności; 2) na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres zatrzymania w dniu 15 sierpnia 2011 roku zaliczony w sprawie sygn. akt VI K 585/11 oraz okresy kar już odbytych w połączonych sprawach; 3) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 89 § 1a k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone za poszczególne przestępstwa wyrokami Sądu Rejonowego w Zawierciu: z dnia 5 czerwca 2012 roku w sprawie VI K 206/12, z dnia 8 stycznia 2013 roku w sprawie sygn. akt VI K 668/12 i z dnia 10 stycznia 2013 roku w sprawie sygn. akt VI K 186/12 i wymierza A. P. karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności; 4) na poczet orzeczonej w punkcie 3 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres zatrzymania w dniach 6 i 7 lutego 2012 roku zaliczony w sprawie sygn. akt VI K 206/12 oraz kar już odbytych w połączonych sprawach; 5) na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w sprawie objęcia wyrokiem łącznym wyroków Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 9 marca 2000 roku, sygn. akt II K 109/00, z dnia 15 maja 2003 roku, sygn. akt II K 858/02, z dnia 25 czerwca 2012 roku, sygn. akt VI K 234/12 i z dnia 12 sierpnia 2014 roku, sygn. akt II K 578/14; 6) na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umarza postępowanie w sprawie objęcia wyrokiem łącznym wyroków Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 20 czerwca 2005 roku, sygn. VI K 1183/04, z dnia 29 czerwca 2005 roku, sygn. akt VI K 310/06, z dnia 3 kwietnia 2007 roku sygn. akt VI K 606/06; 7) w pozostałej części połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu; 8) na

podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata C. B. kwotę 147,60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu; 9) na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego z obowiązku poniesienia kosztów sądowych w niniejszej sprawie i obciąża nimi Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli skazany i jego obrońca.

Obrońca skazanego, zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości, zarzucił mu:

1. rażąco niewspółmierność kary łącznej wymierzonej wskutek połączenia kar wymierzonych za przestępstwa wyrokami Sądu Rejonowego w Zawierciu: z dnia 1 grudnia 2011 roku, sygn. akt VI K 308/11, z dnia 15 lutego 2012 roku, sygn. akt VI K 585/11, z dnia 16 maja 2012 roku, sygn. akt VI K 886/11;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez nieuwzględnienie, iż A. P. skazany był także wyrokiem Sądu Rejonowego w Zawierciu sygn. akt II K 676/13 z dnia 24 października 2014 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W konkluzji obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez połączenie kar pozbawienia wolności wymierzonych za poszczególne przestępstwa wyrokami Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 1 grudnia 2011 roku, sygn. akt VI K 308/11, z dnia 15 lutego 2012 roku, sygn. akt VI K 585/11, z dnia 16 maja 2012 roku, sygn. akt VI K 886/11 i wymierzenie skazanemu kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez połączenie kar pozbawienia wolności wymierzonych za poszczególne przestępstwa wyrokami Sądu Rejonowego w Zawierciu: z dnia 5 czerwca 2012 roku, sygn. akt VI K 206/12, z dnia 8 stycznia 2013 roku, sygn. akt VI K 668/12, z dnia 10 stycznia 2013 roku, sygn. akt 186/12, z dnia 24 października 2014 roku, sygn. akt II K 676/13 i wymierzenie skazanemu A. P. kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności;
3. zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zgodzie z obowiązującymi stawkami albowiem koszty te nie zostały w całości ani też w części pokryte.

Skazany w osobistej apelacji podniósł zarówno zarzuty dotyczące braku orzeczenia kary łącznej w zakresie niektórych kar jednostkowych, jak i zarzuty dotyczące rażąco niewspółmierności wymierzonych kar łącznych. W pierwszy przypadku zarzucił, że Sąd I instancji nie objął postępowaniem o wydanie wyroku łącznego, wyroku Sądu Rejonowego w Zawierciu wydanego w dniu 24 października 2014 roku w sprawie sygn. akt II K 676/13. W ocenie skarżącego kara jednostkowa wymierzona tym wyrokiem, z uwagi na datę popełnienia czynu, za który została orzeczona powinna być połączona z karą wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 1 sierpnia 2014 roku, sygn. akt II K 578/14. Skazany podniósł również, że połączeniu powinna podlegać kara wymierzona w sprawie sygn. akt VI K 234/12 w taki sposób, aby kara łączna została orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zarzucił wreszcie, że czyn za który został skazany w sprawie Sądu Rejonowego w Zawierciu sygn. akt VI K 186/12 stanowi obecnie wykroczenie. Niezależnie od powyższego skazany w apelacji obszernie przedstawił swoją sytuację osobistą, rodzinną i majątkową, która w jego ocenie ma uzasadniać konieczność orzeczenia poszczególnych kar łącznych pozbawienia wolności w jak najniższym wymiarze.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacje skazanego i jego obrońcy zasługiwały na uwzględnienie. Odnotować należy jednak, że o rodzaju rozstrzygnięcia wydanego w niniejszej sprawie przez Sąd Okręgowy zdecydowały także, by nie rzecz przede wszystkim, uchybienia stwierdzone z urzędu, w granicach zaskarżenia wyznaczonego apelacją obrońcy oskarżonego. Zarówno te dotyczące braków w zebranych w sprawie materiale dowodowym, jak i te dotyczące naruszenia zasad, które

winy być respektowane przy redagowaniu wyroku łącznego, wykluczały możliwość wydania orzeczenia o charakterze reformatorycznym i musiały skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Przed przystąpieniem do przedstawienia motywów powyższego rozstrzygnięcia stwierdzić wypada, iż w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku łącznego trafnie zaakcentowano, że sprawa skazanego A. P. winna zostać rozpoznana stosownie do przepisów prawa materialnego regulujących orzekanie kary łącznej obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 roku. Niewątpliwie bowiem, żaden z wyroków jednostkowych stanowiących podstawę do wydania wyroku łącznego nie uprawomocnił się pod tej dacie, a zatem zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, nie było podstaw, aby w niniejszej sprawie stosować przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym już po zmianie stanu prawnego. Kwestia ta jest jednoznacznie uregulowana w przepisach przejściowych zawartych w ustawie z dnia 20 lutego 2015 roku, które wyłączają w tym zakresie stosowanie dyrektywy określonej w art. 4 § 1 k.k. Reasumując, na gruncie niniejszej sprawy nie ulegało wątpliwości, że powinna ona zostać rozpoznana na mocy przepisów prawa karnego materialnego obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 roku. Co za tym idzie, zawarte w apelacji wnioski skazanego o stosowanie przepisów „nowych”, nie mogły zostać uwzględnione.

Przechodząc do wskazania kluczowego uchybienia zaistniałego w toku rozpoznania sprawy A. P. w I instancji przypomnieć należy, iż na gruncie art. 85 k.k., w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku, fundamentalnym wymogiem orzeczenia kary łącznej jest ustalenie, że sprawca popełnił co najmniej dwa przestępstwa, zanim zapadł pierwszy - chociażby nieprawomocny - wyrok co do któregośkolwiek z nich. Co za tym idzie, orzeczenie jednostkowe, korzystające z waloru prawomocności i będące następnie podstawą analizy w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, nie zawsze musi przecież być tym pierwszym w rozmiennieniu art. 85 k.k. Możliwym jest chociażby, że na skutek kontroli instancyjnej ów pierwszy nieprawomocny wyrok zostanie uchylony, a sprawa ostatecznie prawomocnie zakończy się innym orzeczeniem, nie noszącym cech tego „pierwszego”. Ustalenie zatem, który wyrok był pierwszym w każdej z jednostkowych spraw ma podstawowe znaczenie dla prawidłowego przyjęcia czy i w jakim zakresie zachodzą podstawy do orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym.

Przedmiotowe uwagi prowadzą do dość jednoznacznego wniosku, że w sprawie o wydanie wyroku łącznego, prowadzonej pod rządami „starych” przepisów, wręcz fundamentalnym obowiązkiem Sądu I instancji jest zgromadzenie i załączenie do akt głównych akt poszczególnych spraw, w których zapadły jednostkowe wyroki objęte następnie takim postępowaniem.

Tu też ujawnia się podstawowa wada ocenianej sprawy. Analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału procesowego wskazuje bowiem, że Sąd Rejonowy niestety nie sprostął temu obowiązkowi, gromadząc na użytek rozpoznawanej sprawy jedynie akta spraw o sygn. VI K 186/12, II K 578/14, II K 109/00 i II K 509/13 (przy czym te ostatnie dotyczyły uprzednio prowadzonego postępowania o wydanie wyroku łącznego). Nie sposób przy tym nie dostrzec, że załączenie akt pozostałych spraw nie nastroczało żadnych problemów, skoro każda bez wyjątku toczyła się w Sądzie Rejonowym w Zawierciu. Idąc dalej, należy odnotować, że Sąd I instancji nie zgromadził również w aktach głównych kompletu odpisów wszystkich wyroków jednostkowych, w oparciu o które wydał następnie zaskarżony wyrok łączny. W tym zakresie załączono jedynie odpis wyroku z dnia 10 stycznia 2013 roku, sygn. akt VI K 186/12 (k. 21), wyroku z dnia 12 sierpnia 2014 roku, sygn. akt II K 578/14 (k. 18) oraz nakazu karnego z dnia 9 marca 2000 roku, sygn. akt II K 109/00 (k. 23). Trudno przy tym dociec jakimi kryteriami kierował się Sąd I instancji gromadząc materiał dowodowy w taki właśnie sposób.

Wskazane wyżej uchybienia, o fundamentalnym wręcz znaczeniu, skoro tworzą one wątpliwości co do prawidłowego ustalenia w sprawie realnych zbiegów przestępstw, będących następnie podstawą do kształtowania kar łącznych, niewątpliwie mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Ich konwalidacja, na etapie postępowania odwoławczego, nie była przy tym możliwa, gdyż sprowadzałyby się de facto do konieczności przeprowadzenia podstawowych dla rozpoznania sprawy dowodów po raz pierwszy w postępowaniu odwoławczym. Mimo więc tego, że niniejsza sprawa jest rozpoznawana na podstawie przepisów prawa procesowego w brzmieniu obowiązującym do

dnia 30 czerwca 2015 roku, sytuację w niej zaistniałą można przyrównać do tej, którą znowelizowany art. 437 § 2 k.p.k. określa jako konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości. To z kolei musiało skutkować uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zawierciu.

Przechodząc do dalszych uchybień, którymi dotknięty jest zaskarżony wyrok należy przypomnieć, że stosownie do art. 570 k.p.k. postępowanie o wydanie wyroku łącznego może zostać zainicjowane wnioskiem skazanego lub prokuratora, może również zostać wszczęte z urzędu. Sąd orzekający w sprawie o wydanie wyroku łącznego nie jest zatem związany wyłącznie zakresem skazań jednostkowych wymienionych we wniosku, ale ma obowiązek ustalić z urzędu, czy w odniesieniu do konkretnej osoby nie orzeczono innych jeszcze kar jednostkowych, które należałoby poddać analizie na gruncie postępowania o wydanie wyroku łącznego. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy zasadniczo zastosował się do tej zasady procedowania, niemniej jednak, co trafnie zarzucili obaj skarżący, pominął jeden z wyroków jednostkowych wprost wymieniony we wniosku A. P., wydany w sprawie o sygn. akt II K 676/13. Choć orzeczenie to nie zostało wymienione w danych o karalności skazanego, inny zgromadzony w aktach sprawy materiał, bez potrzeby podejmowania w tym zakresie dalszych czynności wyjaśniających, wskazuje, że orzeczenie o takiej sygnaturze faktycznie zostało wobec skazanego wydane. Z informacji nadesłanej przez administrację Zakładu Karnego w W. o kolejności wprowadzania do wykonania kar pozbawienia wolności (k. 30 v.), jednoznacznie wynika bowiem, że w sprawie sygn. akt II K 676/13 A. P. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 24 października 2014 roku został skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., Sąd I instancji, gdyby gruntownie zapoznał się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, niewątpliwie dostrzegłby konieczność objęcia postępowaniem o wydanie wyroku łącznego również orzeczenia wydanego w sprawie o sygn. akt II K 676/13. Zgromadzony w sprawie materiał procesowy wskazuje, że kara którą nim wymierzono może podlegać łączeniu z innymi orzeczonymi wobec oskarżonego w poszczególnych sprawach Sądu Rejonowego w Zawierciu. Czynienie bliższych ustaleń w tym przedmiocie, z uwagi na wskazane wcześniej mankamenty w zakresie gromadzenia materiału dowodowego, nie byłoby obecnie celowe. Stwierdzić jedynie wypada, że uchybienie to należy ocenić jako naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 570 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., a nie jak wskazano w apelacji obrońcy błędu w ustaleniach faktycznych. Zgodzić się natomiast trzeba z obrońcą, że mogło ono mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w zakresie ustalenia przesłanek z art. 85 k.k.

Kontynuując, z punktu widzenia prawidłowości przyjęcia przez Sąd Rejonowy podstawy do ukształtowania kary łącznej, o której orzeczono w punkcie 3 zaskarżonego wyroku, należy zaznaczyć, iż obejmuje ona również karę jednostkową ze sprawy sygn. akt VI K 186/12. W tej ostatniej natomiast, jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, A. P. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 10 stycznia 2013 roku za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 17 grudnia 2011 roku, a polegający na kradzieży rzeczy ruchomych o wartości 353 złotych. Przypomnieć w związku z tym wypada, że na skutek wejścia w życie w dniu 9 listopada 2013 roku art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, wartość mienia decydującego, czy sprawca kradzieży będzie odpowiadał za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. czy za wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., została określona na 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę. Uwzględniając wysokość tego ostatniego w dniu 9 listopada 2013 roku wartość graniczną stanowiła kwota 420 złotych. Wbrew jednak argumentom skazanego, mimo że jego czyn z dnia 17 grudnia 2013 roku dotyczył mienia o niższej wartości, z chwilą zmiany stanu prawnego nie przestał być przestępstwem z art. 278 § 1 k.k. (m.in. SN w postanowieniu z 16 czerwca 2015 roku, III KK 184/15, LEX nr 1730708).

Jednocześnie omawiana kwestia nie pozostawała bez wpływu na treść wyroku łącznego, co niestety nie zostało dostrzeżone przez rozpoznający niniejszą sprawę Sąd Rejonowy. Zgodnie bowiem z art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 roku jeżeli według jej treści czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo na karę pozbawienia wolności stanowi wykroczenie, orzeczona kara podlegająca wykonaniu ulega zamianie na karę aresztu w wysokości równej górnej granicy ustawowego zagrożenia za taki czyn. W dacie wejścia w życie tych unormowań, kara 7 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzona w sprawie VI K 186/12, za czyn z art. 278 § 1 k.k. nie podlegała wskazanej wyżej kontrawercjonalizacji, gdyż jako orzeczona z warunkowym zawieszeniem nie podlegała wówczas „wykonaniu”. W późniejszym czasie również nie doszło do jej zarządzenia i skutek ten został wywołany dopiero

rozstrzygnięciem zawartym w punkcie 3 zaskarżonego wyroku. Okoliczność ta, pominięta jak wspomniano przez Sąd Rejonowy, niewątpliwie może być istotna dla dopuszczalności objęcia węzłem kary łącznej z innymi karami również kary wymierzonej w sprawie VI K 186/12. Mimo wskazanej przez Sąd Rejonowy dopuszczalności łączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania na podstawie art. 89 § 1a k.k., wydanie takiego rozstrzygnięcia w omawianym zakresie, musiałoby następnie prowadzić do zamiany kary 7 miesięcy pozbawienia wolności na karę 30 dni aresztu, co z kolei, stosownie do art. 575 § 2 k.p.k., doprowadziłoby do utraty mocy wyroku łącznego, w zakresie jej dotyczącym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 marca 2015 roku, IV KK 393/14, LEX nr 1665600). W tej sytuacji niewątpliwie celowe wydawało się bliższe zbadanie podstaw do połączeniu w ramach kary łącznej kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach sygn. akt VI K 206/12 i VI K 668/12 z tą wymierzoną w sprawie VI K 18612/12.

Idąc dalej, stosowanie przepisów o karze łącznej w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku powoduje, że postępowaniem o wydanie wyroku mogą być objęte wyłącznie kary jednostkowe orzeczone wobec skazanego w poszczególnych sprawach. W tym znaczeniu z punktu prawidłowej redakcji wyroku łącznego wydawanego w odnośnym stanie prawnym niecelowym jest zamieszczanie w jego części wstępnej uprzednio wydanych wobec skazanego wyroków łącznych. Sąd Rejonowy, choć nie przeniósł następnie tego uchybienia na grunt orzeczenia o karach łącznych, niewątpliwie całkowicie zbędnie wymienił w komparycji zaskarżonego wyroku orzeczenia wydane w sprawach sygn. akt VI K 107/07 i II K 509/13. Złożoność konstrukcji wyroku łącznego nie powinna być dodatkowo komplikowana przez zamieszczanie w jego części wstępnej orzeczeń, które w istocie dla rozstrzygnięć zawartych w sentencji nie mają znaczenia. Ewentualne skutki prawne dla uprzednio wydanych wyroków łącznych w związku z wydaniem kolejnego powinny natomiast stać się przedmiotem uwag zawartych w uzasadnieniu.

Podstawę umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego mogą stanowić zarówno okoliczności wymienione w art. 572 k.p.k., a więc brak merytorycznych podstaw do wydania wyroku łącznego, jak i co nie ulega obecnie już wątpliwości, powaga rzeczy osądzonej określona w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., analizowana z uwzględnieniem specyfiki tego rodzaju spraw. Sąd Rejonowy, jak wskazują rozstrzygnięcia zawarte w kolejnych punktach, powoływał się na obie te podstawy. Uzasadniając taki sposób orzekania, uczynił do jednak dość enigmatycznie, nie wskazując precyzyjnie w jakim zakresie umarzał postępowanie na poszczególnych podstawach prawnych.

Kończąc sygnalizację mankamentów natury procesowej, którymi dotknięty jest zaskarżony wyrok, należało krytycznie odnieść się do zawartych w nim rozstrzygnięć dotyczących zaliczenia na poczet kar łącznych okresów kar już odbytych, wydanych na podstawie art. 577 k.p.k. W realiach niniejszej sprawy powołanie się przez Sąd Rejonowy na tego rodzaju sformułowania było nieuprawnione, gdyż poza okresami wymienionymi wprost w punktach 2 i 4 zaskarżonego wyroku, na poczet kar łącznych nie podlegały zaliczeniu żadne inne okresy.

Sumując, ponownie rozpoznając sprawę, co okazało się niezbędne, Sąd Rejonowy powinien mieć w polu widzenia powyżej wskazane okoliczności i przeprowadzić postępowanie o wydanie wyroku łącznego w pełnym zakresie. W tym celu koniecznym będzie zgromadzenie akt spraw, w których wydano wobec A. P. poszczególne wyroki skazujące, a także sporządzenie odpisów tych orzeczeń i załączenie ich do akt sprawy niniejszej. Niewątpliwie powyższe czynności Sąd Rejonowy powinien poprzedzić uzyskaniem aktualnych danych o karalności skazanego. Dysponując tego rodzaju materiałem, w tym także tym dotyczącym wyroku z dnia 24 października 2014 roku sygn. akt II K 676/13, Sąd Rejonowy ponownie przeprowadzi, stosownie do art. 85 k.k., analizę prawną w zakresie realnych zbiegów przestępstw, stanowiących podstawę do orzeczenia kar łącznych. Dotyczy to również kwestii dopuszczalności połączenia kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie sygn. akt VI K 186/12. Wreszcie, Sąd Rejonowy mając na względzie wspomniane wyżej uwagi, powinien zredagować wyrok łączny zgodnie z przyjętymi w tym zakresie regułami, po czym następnie, jeżeli zaistnieje taka potrzeba, czytelnie uzasadnić swoje rozstrzygnięcie. Podkreślenia także wymaga, iż z uwagi na kierunek zaskarżenia uchylonego obecnie wyroku pełne zastosowanie w niniejszej sprawie będzie znajdował zakaz reformationis in peius.

Zważywszy na powody wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym oraz możliwość kształtowania przy ponownym rozpoznaniu sprawy kar łącznych w innych graniach niż obecnie, Sąd Okręgowy zarzuty skarżących związane z niewspółmiernością tych kar, uznał za przedwczesne i na podstawie art. 436 k.p.k. odstąpił od ich rozpoznania.

Z opisanych wcześniej powodów, na mocy art. 437 § 2 k.p.k. w związku z art. 438 pkt 2 k.p.k. orzeczono o uchyleniu zaskarżonego wyroku w całości i przekazano sprawę Sądowi Rejonowemu w Zawierciu do ponownego rozpoznania.